

Di alde Holzmühle vom Wenkberg

(Drickes vom Waates – Heinz Hintzen)

Wä vom Wenkberg uht op Venn ahnjeht, kütt henger de Iserbahnbröck an eh kleh Hüske vörbee, wat op de lenke Sieh von de Stroot steht. Dat klehne Hüske hat jewess schon mihe wi hongert Johr henger sech. Neäver di i-eschte Dühr es ehn jröne Puatz on de henger kütt werr ehn Dühr, di reits on lenks op jedder Sieh eh Fänster möt je twei jröne Blende hat. Dat ess dat alde Mühlehüske, wo bis vör onjevier achzig Johr die Wenkmühle jestange hat. Dat wuar ehn Bockmühle, janz uht Holt jebout. Wenn jemahle wuhet, wuhet die Mühle en d´r Wenk jesatt on ahnjestallt. Dä Möller hot di Mühle von Ebels Jakob vom Wenkberg jepait. Nu wuar op dä Mühlehoff kehne Pött, on dröm mossde dat Waater möt de Waatertinn beei Ebels jeholt weäde. Om Wenkberg on op de Jru-ete Heei wuare di Pötte schon honget Foot deep, on an de Mühle wuar dat Waater bestemb noch deeper on dröm wuar do och keene Pött. Et wuar wahl ehn Särk vör dat Rähnswaater op dä Mühlehoff, avver dat Waater uht dä Särk wuhet blos vör dat Veeih on vör di Wäsch jebruk.

Jedde Morje en Allerherjottsfröh feng dä Möller ahn te mahle. Dat wuar kehn leeite Ärbet on dröm esset nett e verwongere, dat die Lüh op die Mühle et ovensd honksmööd wuare on op d´r Tiet nohm Bett jinge. Nu woar om Wenkberg ehen Feldschött, dä wuar mötonger Daag on Nait ongerweägs on ding oppasse, dat em Feäl niks jestuale wuhet.

An ehne Sonndaag Ovend, et wuar Nöiwerker Kirmes, do kuam dä Feldschött vom Nöiwerk avv, wo hä beei si Schwaeter, di do verhirot wuar, op de Kirmes jewäs wuar. So om tehn, halv älv hot hä sech op de Söck jemäk, öm noh Heem te jonn. Hä wuar duhr di Mordskull jejange on dait: Jank mar ens op de Jru-ete Heei ahn, dann kannste do ens nohm reide kicke, datt ess dann eh Fotthaue ! Wi hä nuh so stell on alleen duhr dat Feäl kasselde, summde hä so en aller Rouh eh Stöckske vör sech hin. Wi hä op de Jru-ete Heei am Sank-Anna-Kapellke beei Brungs Hoff vörbee jing, do feel öm ehne ruhe Schien övver die Bööm vom Böösch op on heei dait: „Wat ess dann dat? Dä wuar doch noch nieh do, do esset secher em Hamere am brenne !“ Hä ding ehne Schrett d´beei, jing duhr dä Böösch, wo hä jedde Schrett on Trett och em Donkele kank, mar emmer op dä Schien ahn, dä emmer jlöhnijere wuhet. Wi hä uht dä Böösch heruht wuar, do suach hä, dat di alde Mühle am brenne wuar.

Op d'r i-eschte Opschlaag bli-ev hä vör Schreck stonn on koos kehne Schrett jonn, so wuar öm dat en de Been jeschuate. Dann juav hä sech am loope, so si-er hä mar koss – op die Mühele ahn, noh dat Hüske, wo dä Möller wonde. Schon on widdem schreide hä, so hatt hä koss: „BRANK, BRANK, BRANK – hölep, di Mühele brennt ratz avv!“ Dann wuar hä an die Huusdühr, bumsde möt betzte Fүүs op di Dühr, ävver dä Möller luag em i-eschte Schloop on koss niks hü-ere. Dä Feldschött wuhet dröm em Keil on hä truan nuh möt sie Fүүt vör di Dühr, on dat badde. Dä alde Mühelekneit on die jong Maad kuame allebetz em Hemb möt di näcke Fүүt an di Dühr jeloop on wi di hu-edde, wat loss wuar, juave di sech am spektakele. Nu kuam och dä Möller ahnjefääg on hä reep: „Flöck – jriep Emmer on Sprööte on niks wi an di Särk, Waater jehold.“ Di jonng Maad, emmer noch em Hemb, meek di jröne Puatz op, on dann leep si möt ehne Emmer noh di Särk. Ävver do wuar bal keh Waater dren, et hot en letzter Tiet so wenig jeränt. Dä alde Mühlekneit schmieht Emmer on Klompe op de Sieht, leep nohm Wenkberjer Kapellke, om di Brankjlock te lühe. Di Kapell wuar avjeschluate on hä mossde te i-esch dä Rektor heruht kloppe, dä juav öm dann dä Schlüetel vöre die Dühr, on nu koss dä Kneit lühe, wat dat Zeug hell. Di Brankjlock (et woar jo blos ehn Jlock do) brait di Lüh uht di Bedder. Di Buure kuame jeloop, spannde dat Waaterfaat ahn, so wi dat seid Johre uhtjemäk wuar, on dann jinget, haste net jesenn dann süste noch, op dä Brank ahn.

Ävver all Hölp kuem te laat, da koss niks mihe bedde, di alde Holzmühele stung ronkheröm en helle Flamme. Di Fonke stuave duhr di Lout. Et wuar jood dat dä Wenk so stung, dä dri-ev di Fonke en dat Fäl, on vom Huus avv, söns wür dat och noch avvjebrank. Möt Brankhöök hant di Männ alles avv- on ennjeri-ete, so dat von di alde, schöne Wenkmühele blos noch ehne Hoop jlönije on verbranakde Balke on Breär üvrigjebli-eve wuare. Och di Mühelekaar wuar möt verbrank, ävver dä alde Mühele-Easel wuar jerett on am Leäve jebli-eve.

Nuh steht dat Mühelehüske schon bal honget Johr alleen am Weäg nohm Venn. Waater on elektrisch Leed hant di bis hüt noch nett. Dat Waater jond di sech noch emmer om Wenkberg huole.